

ústavy podrobeny v poslední době velmi přísnému státnímu dohledu.

Pro školní spoření doporučil sjezd co nejvydatnější podporu výchovy ke spoření, zavedení nauky o spoření jako pravidelného předmětu vyučovacího do škol, vytvoření smíšených sborů vychovatelů mládeže a zástupců spořitelů a velmi úzkou spolupráci spořitelů s učitelskými sbory.

Otázka poměru spoření k životnímu pojištění a spolupráce spořitelů a pojišťoven nebyla probírána a Mezinárodní ústav spořitelů v Miláně byl pověřen jejím prostudováním a předložením výsledků tohoto studia příštímu sjezdu, který se má konati v roce 1940 v Berlíně. Kubeš.

Nouze mezi příslušníky stavu advokátského v Německu, která jak se i v Německu samém veřejně uznává, byla ještě zvýšena některými opatřeními dnešního režimu, vyvolá asi nutnost určitých zákonodárných zákroků. Otázkou zabývala se nedávno říšská rada německých právních zástupců, která doporučila řadu opatření, jimiž by mohly býti zmírněny největší nesnáze, které se tu vyskytují. Též v odborném tisku jest tato otázka živě přetřásána. Uvažuje se zejména o tom, jak zameziti přístup k advokacii těm mladým právníkům, kteří nebyli uznáni způsobilými k státní službě, jakož i o opatřeních, jimiž by bylo umožněno zkoumati způsobilost těch adeptů stavu advokátského, kteří o přijetí do státní služby nežádali. Dále se uvažuje o vyloučení z provozování advokacie těch advokátů, kteří byli postiženi těžkými kárnými tresty a konečně i o stanovení věkové hranice, až do které by bylo jedině možno povolání advokátské vykonávati. V souvislosti s takovým opatřením bylo by třeba umožniti advokátům v přiměřené formě pensijní zaopatření. Jako další opatření se uvádějí zvýšení cenové hranice pro nucené zastoupení advokátem, boj proti pokoutnictví a vyloučení z výkonu advokacie pensionovaných státních úředníků. I když mnohá z navrhovaných opatření mají význam jen se zřetelem k zvláštním poměrům v Německu, nejsou uvedené návrhy bez zajímavosti ani pro poměry naše.

Extradiční styk Švýcarska s cizinou v roce 1934. Počet extradičních věcí a případů převzetí trestního stíhání byl v roce 1934 skoro stejný jako v roce 1933. (Srv. Právník 1934, strana 459.) Dvě věci byly podle článku 23. spolkového zákona o vydávání zločinců předloženy k rozhodnutí spolkovému soudu. Ve dvou případech zamítlo justiční a policejní oddělení v Bernu samo žádané extradice, poněvadž trestní stíhání, ač šlo o delikty obecné, bylo ve státě vyžadujícím zavedeno z důvodů politických. S hlediska právního byl zajímavý tento konkrétní případ: švýcarská vláda požádala Badensko o vydání švýcarského státního příslušníka ke stíhání pro podvod. Badenské ministerstvo spravedlnosti poukázalo k tomu, že trestný čin s přihlédnutím k výši možného trestu, je zahrnut v amnestii podle německého amnestičního zákona ze 7. srpna 1934, a že proto vydání je podle německého extradičního zá-

kona z roku 1929 nepřipustné. Vláda švýcarská však setrvala na svém extradičním návrhu, namítajíc, že při řešení konkrétní extradiční věci není rozhodným německý extradiční zákon, nýbrž toliko a jediné ustanovení smlouvy švýcarsko-německé z 24. ledna 1874, vybudované na principu enumeračním, podle níž extradiční povinnost se neřídí výměrem trestu hrozícího nebo uloženého. Vydání z Německa bylo pak povoleno.

Smlouva mezi Švýcarskem a Tureckem o vydání zločinců a právní pomoci ve věcech trestních, podepsaná v Ankaře dne 1. června 1933, byla již schválena také tureckým parlamentem; mezinárodní účinnosti nabude teprve po výměně ratifikačních listin. S USA jednalo Švýcarsko o dodatkovou dohodu, rozšiřující katalog extradičních deliktů podle smlouvy extradiční ze 14. května 1900. Dohoda byla podepsána ve Washingtonu dne 10. ledna 1935. Podobná úmluva byla sjednána též s Velkou Británií dne 19. prosince 1934 a okruh extradičních deliktů podle smlouvy o vydávání zločinců z 26. listopadu 1880 byl rozšířen. Obě dohody musí býti ještě ratifikovány. Výměnou verbálních not ze 3. srpna 1934 a ze dne 4. ledna 1935 byla účinnost extradiční smlouvy mezi Švýcarskem a Velkou Británií rozšířena i na území britského protektorátu v Zadní Indii a na Borneo. Mezinárodní úmluva o potírání obchodu zletilými ženami z 11. října 1933 byla schválena spolkovým shromážděním dne 13. června 1934. Kronberger.

Říšskoněmecké soudy na ochranu dědičného zdraví (Erbgesundheitsgerichte) podle zákona na ochranu před dědičně chorým dorostem ze 14. července 1933 požádaly v roce 1934 častěji švýcarské úřady a ústavy pro choromyslné o informace o osobách, proti nimž bylo v Německu zavedeno řízení podle citovaného zákona, nebo o příbuzných takových osob. Dožádáním těm nebylo však vyhověno ani kantonálními ani spolkovými úřady švýcarskými, poněvadž tento zvláštní způsob právní pomoci není předvídan žádnou státní smlouvou a poněvadž podle švýcarského práva jsou zákroky na ochranu před dědičně chorým dorostem buď nepřipustné vůbec, nebo nikoli v té míře jako podle německého práva (ze »Zprávy o činnosti švýcarské spolkové rady v r. 1934«, strana 16). K.

Seznamy cizozemských soudů jsou čas od času uveřejňovány ve Věstníku ministerstva spravedlnosti. Až dosud jsou otištěny úplné seznamy soudů v Polsku (Věst. 1927, strana 73), Rakousku (Věst. 1931, stran 93), Itálii (Věst. 1931, strana 135, Věst. 1932, strana 194), Německu (Věst. 1933, strana 151), Maďarsku (Věst. 1934, strana 73) a v Jugoslávii (Věst. 1935, strana 76). K.

Ústřední sdružení slovenského průmyslu v Bratislavě věnovalo u příležitosti desítiletého trvání Čsl. republiky r. 1928 částku per Kč 10.000— na zvláštní fond, jehož úroky mají býti upotřebeny každoročně na odměňování vědeckých prací, v první řadě z oboru práva národohospodářského a národohospodářství se zvláštním zřetelem na průmysl na Slovensku a Podkarpatské Rusi.